

ПРЕДЪ ЗИМА

Пакъ вѣе вѣтъръ надъ полята,
есенни паяжини гони,
а покрай пѣтя дървесата
листа като жълтици ронятъ.

Въ небето облаци — парцали
се гонятъ: черни и студени
и скоро ще завиятъ хали
надъ дървесата заскрежени.

О, скоро снѣгъ тукъ ще навѣе,
ще дойде зимата съ шейнитѣ
и само вѣтърътъ ще пѣе
и ще лети надъ равнинитѣ.

Дойде ти, зимо, за пързалка
ще сипешъ снѣгъ дълбокъ и влаженъ,
че съ моята шейница малка
азъ искамъ пръвъ да се покажа!

Симеонъ Мариновъ

АНЧО КАТЕРИЧКАТА

Не така му думаха по-рано. Вървѣше си Анчо Бѣлиятъ. Не, че бѣше бѣлъ. И затова му е мжно. Дабѣха му казвали Черниятъ — нищо. Поне такъвъ си е. А тѣ, другаритѣ му, отъ малакъ, на подбивъ, го кръстиха Бѣлиятъ.

Какъ да не му е мжно! Тази година мина за първи класъ. Ще отиде въ ново училище. Ще се научатъ и тамъ.

И другаритѣ му иматъ прекори, но — прилични. А той? Не, трѣбва да направи нѣщо такова, че да му промѣнятъ прѣкора. Отъ както ги разпуснаха, все това мислѣше.

Какъ стана и той не сѣти, една сутринъ го качиха на кола съ други деца и... хайде на лѣтовище. Когато слѣзе, гледа и се чуди: предъ него голѣмо, китно здание, задъ него дълга поляна, а наоколо все гори.

Анчо лѣтува съ другитѣ деца.

Станатъ сутринъ, гимнастически упражнения. После закуска, рисуване, писана на писма, излети, спане...

А пѣкъ храна!.. Всѣки день усѣщаше, какъ силитѣ му растѣха.